ROMANȚA

Pe platou se aflau diferite obiecte, unele stranii, altele cît se poate de comune, în alăturări inexplicabile : o șa de cavalerie, un fes cu flionc negru, un scaiete, un turn de hîrtie, o găină împăiată, o mască bărboasă, un tablou cu un craniu înfipt într-o lumînare, o oală emailată. Tînăra cîntăreață se pieptăna febril, bătînd tactul cu tocul în pardosea, iar un electrician clipea din reflector, înjurînd într-o direcție imprecisă.

Regizorul apăru, fîlfîind coala cu romanța ; după el se țineau redactorul, chitaristul, operatorul principal și alte două persoane posace. Un recuziter gras, astmatic, ducea în brațe un iepure alb, viu, care se smuncea în spasme.

— Sînteți gata, măi ? — întrebă regizorul, coborînd ochelarii negri spre vîrful nasului.

— Noi te așteptăm de o oră ! se auzi, tunînd, o voce într-un megafon invizibil. Și vezi că mai ai spațiu de înregistrare doar pînă la trei.

— Stăpînești cîntecul, fato ? — o cercetă, dintr-o dungă, pe solistă.

— Vai, se poate ? — și fata își aruncă dezinvoltă toată coafura de pe-o ureche pe cealaltă, rămînînd cu un ochi în eclipsă.

— Îl știe, dom'le ! Ca pe apă îl știe ! — confirmă amical chitaristul ; și zbîrnîi o strună, îndemnînd-o cu bărbia să rostească un vers de probă.

— *„Ți-am dat cheia de la ușa casei mele...“*, răcni cîntăreața, cu un început de desnădejde.

— Ho ! se auzi vocea nevăzută, că spargi microfoanele, aici nu-i local. Sugerează. Ce faci, Emile — se răți și la regizor — n-o vîrîți în stare ? Că ea trebuie să aibă aici o stare...

Tînăra se adună cam speriată lîngă cel cu chitara.

— Mda ! păru a fi de acord regizorul. Avem liliac ?

Nu răspunse nimeni.

— De unde liliac în februarie ? — se tîngui recuziterul, domolind mereu iepurele.

— Apoi ea cîntă despre liliac — se supără redactorul, un pirpiriu cu lavalieră, clipind nervos. Cum cînți, tu ? Ia cîntă...

Fata o porni iar, de astă dată mai cu fereală însă :

— *„Într-o noapte-nmiresmată de april*
Te chemau din liliac parfumuri grele
Și din pomi, privighetori în dulce tril...“

— Spuneți și dumneavoastră, se milogi iar recuziterul, de unde să procur eu liliac și privighetori, cu devizul ăsta nenorocit ?

— Iepure ai adus ? — se interesă vag regizorul, mereu cu ochii în hîrtie.

Da, iepure era.

— Iepure nu e în cîntec ! — anunță solista, bucuroasă că poate participa și ea la procesul de creație.

— Domnișoară, nu v-a întrebat nimeni. Dumneavoastră îngrijiți-vă de voce. Cadrul ne privește pe noi.

Se supărase scenograful ; regizorul îi explică, totuși :

— Vezi, dragă, în timpul primei strofe te apropii de tufiș și de acolo va sări un iepure.

— Cum o să intre iepurele în scaiete ? ! — se minună chitaristul.

Scaietele ținea loc însă de liliac, iar iepurele fusese destinat să apară sub o pînză de tul, ca o fantasmă a amintirii, o ființă imprecisă.

— Ca să fie imprecisă, am nevoie să-l filmez sărind în partea cealaltă, nu spre aparat. Ori dacă sare în partea cealaltă, Ghiță, care-l manevrează, apare în toată plinătatea derierului său.

Operatorul era realmente și legitim nemulțumit. Regizorul aminti că mai există o cameră de luat vederi, dar admise, totodată, că, firește, nu pot fi așezate una

în fața alteia. Rămase să se studieze o altă variantă a mișcării iepurești, și anume dintr-o latură.

— Pe urmă — aminti redactorul — e noapte, miez de noapte...

— Vezi că ți-au mai rămas cincizeci de minute de repetiție ! anunță iar glasul mînios din înalturi.

Cîntăreața izbucni din nou, frenetic :

— *„Miezul nopții, tulburat de așteptare...“*

Chitaristul însă nu fusese prevenit, astfel c-o certă ușor și-i ceru să reia, timp în care recuziterul dădu drumul iepurelui „dintr-o parte“, animalul zbughind-o la moment spre ieșirea din platou, unde se făcu nevăzut.

— E mai bine așa ! — încuviință operatorul. Hai, domnișoară, hai...

— *„Și-a luat orele sonore și pustii...“*

— Ia stai, duduie, dumneata țipi și urechiatul și-a luat picioarele la spinare. Noi muncim aici, trebuie puțin respect... Unde naiba să-l caut acum, în toată televiziunea ? De ce n-ați închis ușa, cum v-am spus ? — își trînti recuziterul, cu năduf, basca de pămînt.

— Nu ! Nu ! — protestă scenograful, bătîndu-i în hîrtie, cu creionul, regizorului. Nu pe șa se urcă ea cu craniul în mînă, ci pe stîlp. Așa am discutat, așa e și notat.

— Da, pe stîlp, întări și redactorul, tușind evaziv.

— Mă rog, rămîne pe stîlp. Dar atunci să-și pună masca aia cu barbă, nu fesul.

Cîntăreața se sperie de-a binelea și-l consultă, în șoaptă, pe chitarist :

— Cum o să mă urc pe stîlp cu rochia asta strîmtă ? Crapă, Fane, că mi s-a mai întîmplat.

— Taci, tu, și fii cuminte, fă cum îți spune ei, că altfel nu mai pupi televiziune cinci ani la șir... Dom' Miluță, scuzați — îndrăzni, totuși, să-l inoportuneze pe regizor — fata e cam modestă, nu prea are ea școală, se teme să nu-i crape tualeta dacă o puneți să se cațere...

— Unde să se cațere ?

— Pe stîlp.

— Ei asta-i ! Apoi nu se cațără aievea, îi facem noi un efect din aparat. Hai, vedeți-vă de treabă. Îi comunic eu exact acuș'...

— Auzi — o înștiință în surdină — îți face un efect.

— Fane — se alertă solista, tot în sottovoce — dacă se dă careva la mine, eu o întind, să știi...

— Hai, hai, ține-te tot pe lîngă mine. Zi-i mai departe, zi-i...

„Apoi zorile albastre-au plîns în zare
Știind prea bine — cum știam — că nu mai vii...“

— L-am prins ! vesti victorios și năclăit de sudoare Ghiță, ridicînd iepurele la vedere. Unde credeți că era ? La bufet !

Se hotărî ca, la strofa a treia, tînăra să deschidă o ușă, să se lase melancolică pe divan și să privească lung cînd la fes, cînd la tablou, care, însă, n-ar fi oportun să se observe clar în aparat ce conține, fiind pictat de un avangardist.

— Știi să te lași pe divan ? — o întrebă regizorul.

— Cînd ?

— Într-o împrejurare necesară.

— Ce zice, Fane ? — ceru fata ajutor.

Regizorul își ieși din fire :

— Dumneata cu mine discuți, înțelegi ?

— Eu — se aspri deodată și artista — am venit aici să cînt, nu pentru alte alea.

— Aoleu ! — se auzi glasul din megafon. Cine a adus-o pe năroada asta ?

— Năroadă e moașă-ta ! — strigă, exasperată, cîntăreața, către ferestrele de sus. Eu cînt și atît ! Dacă nu, semnați-mi bonul !

Și scoase, furioasă, din mînecă, bonul de intrare de la poartă.

Redactorul și scenograful restabiliră greu — dar restabiliră — înțelegerea între părți, astfel că după două-trei acorduri de chitară, se putu auzi și strofa a treia :

„Iar cînd roua prinse ca să se usuce...“

— Trebuie să pronunți „prinseca“, parcă ar fi într-un cuvînt...

Fata rosti exact așa :

— *„... prinseca să se usuce*
La trezirea rece, proaspătă-a firii...“

— Aici vreau să văd distinct scaietele — șopti regizorul operatorului — simbol că totul s-a uscat.

— Nu-i o problemă, comunică scurt celălalt.

— *„Am zărit iubirea noastră cum se duce,*
Ca un fum, către tărîmul amintirii...“

— Nu-i rău ! — conveni, amabil, regizorul. Hai să reluăm totul de la început.

Dar vocea de sus avea altă părere :

— Gata ! S-a terminat spaţiul ! Vezi că intră peste voi „Întrebări la care nu s-a răspuns încă !“

— Cinci minute ! — se rugă redactorul. Numai cinci minute, nu fiţi cîini !

— Cinci vă mai lăsăm — rosti o voce străină, baritonală — dar fără alte prostii. Hai, roiul !

Se auziră pocnete din palme, se răsturnă un cărucior, se aprinseră toate reflectoarele, regizorul îi indică pe nerăsuflate cîntăreţei cum să facă slalomul printre obiecte, chitaristul agită, nervos, strunele şi, brusc, solista se trezi singură în platou, simţind doar răsuflarea întretăiată a lui Fane în ceafă. Din cauza tracului i se puse un nod în gît, dar îşi reveni numaidecît şi o porni limpede, tare, pătimaş :

— *„Ţi-am dat cheia, de la uşa casei mele.“*

Seara, telespectatorii putură vedea, cu o oarecare surprindere, cum, în timp ce frumoasa solistă cînta frumoasa romanţă, un iepure se zbuciuma de ceasul morţii într-un scaiete, iar un bărbat gras, nebărbierit, scutura o perdea peste un tablou, dărîmînd un stîlp de carton şi făcînd zob, cu talpa sa grea, un craniu omenesc.